

[Ministeren for kulturelle anliggender]

mens der i dag kun skal betales licens i tilfælde, hvor køretøjet udelukkende benyttes erhvervsmæssigt eller tjenstligt. Men jeg må sige til hr. Sønderby, at der har ikke været forslag fremme om at ændre licensreglerne for erhvervsvirksomheder, fiskerkuttere eller andet.

De reaktioner, som en eventuel skærpelse af licensreglerne har fremkaldt, giver mig naturligvis anledning til at overveje meget nøje, inden der træffes beslutning om, hvorvidt det vil være rigtigt at følge Danmarks Radios forslag om at udvide licenspligten. Jeg understreger, at den øjeblikkelige situation, hvor Danmarks Radios økonomi er meget trængt, jo ikke ligefrem taler for en lempelse af de gældende licensregler. Jeg må som sagt sige til hr. Sønderby, at mine overvejelser i sagen ikke er afsluttet endnu, og jeg kan derfor ikke give det endelige svar på spørgsmålet i dag.

Sønderby (V):

Jeg takker ministeren for svaret og er også glad for, at ministeren er opmærksom på problemerne, for hvis man ændrer »udelukkende« til »overvejende«, kan man jo komme til at ramme fra 150.000 til 200.000 køretøjer, og jeg synes nok, at det i den nuværende situation er en belastning for dansk erhvervsliv. Ministeren sagde ganske rigtigt, at Danmarks Radio har økonomiske problemer, men det har dansk erhvervsliv også.

Jeg vil gerne spørge ministeren, når overvejelserne ikke er afsluttet om dette, om ministeren i de overvejelser har taget højde for, at et erhvervskøretøj jo kan være kørt af en søn af ejeren, så den går ind under familielicensen, og det kunne sådan set også dreje sig om andre motorkøretøjer.

Et andet spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren, er, om ministeren, når bekendtgørelsen skal ændres, i samråd med industriministeren ville overveje at lette erhvervslivets problemer ved at indføre noget lignende, som man har for familielicens, så at en erhvervsvirksomhed kan få en erhvervslicens, så licensen bliver billigere. Man installerer jo ikke radio i traktorer og i lastbiler for ejerens skyld, men for personalets skyld.

Voigt (FP):

I bekendtgørelse om radio- og fjernsynslicens af 20. marts 1975 står der i § 2, stk. 2, under nr. 3 nøjagtig det samme, som der står i den nye bekendtgørelse om radio- og fjernsynsafgift af 23. januar 1980, § 2, stk. 2, nr. 3, vedrørende befordringsmidler, der udelukkende anvendes til erhvervsmæssig kørsel.

Jeg stillede et spørgsmål til kulturministeren den 25. oktober 1978 – Folketingstidende 1978–79, sp. 1047 – og på det spørgsmål svarede den fungerende kulturminister, arbejdsministeren, i sp. 1050:

»Danmarks Radio og kulturministeriet har da også gennem nogen tid arbejdet med at foretage en kritisk gennemgang af samtlige licensbekendtgørelsesbestemmelser, herunder også af denne.

Men også så længe de nuværende bestemmelser gælder, hvorefter der altså skal betales særskilt licens af modtagere, som er opstillet i virksomheder, kan landmanden roligt pløje med sin transistorradio på traktoren og gartneren roligt medbringe sin radio under frugtplukning. Danmarks Radio vil ikke jage og har ikke jagtet dem, og ingen vil gøre noget i anledning af deres radiolytning.«

Jeg skal derfor spørge ministeren: hvad er forskellen fra 1978 og til 1980, når det er nøjagtig den samme ordlyd, man anvender, og man dengang sagde, at man ikke ville jage de erhvervsdrivende?

Poulsgaard (FP):

Nu kan jeg ikke rigtig forstå, at hr. Sønderby har så travlt med at sige tak til ministeren, for jeg synes absolut ikke, der var noget at takke for. Vi har en forbrugerradio, og Gud nåde og trøste den stakkels forretningsmand, hvis han kommer til at træde det mindste ved siden af. Så får han Forbrugerrådet og Danmarks Radio og hele pibetøjet på nakken.

Men nu er vi i en anden situation, hvor ministeren godt nok henviser til det økonomiske klima, der er i Danmarks Radio. Ja vel, så kunne jeg henvise til McKinseyrapporten og andre rapporter, der klart har dokumenteret, at der er oceaner af muligheder for at spare i Danmarks Radio. Man behøver søreme ikke nu begynde at jage den her stakkels forbruger, for det kan jo være en forbruger, der sidder hjemme og drikker morgenkaffe, og dér hører han Danmarks